

supplerede derved, at der stilledes den størst mulige Sagkundskab til det parlamentariske Styres Raadighed, og derfor tænkt sig Muligheden af at indføre et Andetkammer ved Siden af det folkevalgte Ting, virkende som en Art Raadgiver, som en i Detailler kritiserende Forsamling, men uden nogen besluttende Myndighed, altsaa som et raadgivende Ting, der kunde bistaa til, at fremkalde Lovgivningsresultater i den bedst mulige og klareste Form. Det er jo ikke ukendt, at de Afstemningsresultater, der udgaa af en Forhandling mellem to Ting, som Danmarks Folketing og Landsting, ingenlunde altid ere Mønstre paa Lovgivningsvirksomhed, men at de tværtimod ofte savne Klarhed, ikke blot Kraft i Princippet, men ogsaa Klarhed i Udtrykket. Der er saaledes utvivlsomt mange Maader, paa hvilke man kan tænke sig en virkelig demokratisk Forfatning opbygget, og det Forslag, som vi have stillet, er derfor kun Udtryk for vort Hovedprincip, nemlig dette, at der ikke i Forfatningen bør være Privilegier for nogen Klasse. Det betyder ikke, at dette er den eneste Form, hvorunder vi kunne tænke os Spørgsmaalet om Forfatningsforandringen løst. Og naar nu den høje Regering og dens Parti have besluttet, at de i Forfatningsspørgsmaalet ville gaa frem paa en bestemt Maade, der for Øjeblikket udelader Tanken om en Forandring af Landstinget, og naar de have Magt til at gennemføre denne Fremgangsmaade, forekommer det mig, at det Spørgsmaal, som Socialdemokratiet tidligere har rejst, og hvortil jeg ved første Behandling erklærede ikke at kunne tage Standpunkt, nu staar noget anderledes, nemlig Spørgsmaalet, om ikke den videregaaende Forfatningsforandring kunne tænkes forberedt, overvejet, lagt til Rette i en parlamentarisk med særlig sagkyndig Bistand suppleret Kommission. Jeg ved ikke, hvorledes den høje Regerings Chef stiller sig til denne Tanke. Da Partiets Ordfører saa bestemt har erklæret, at man ønsker, at den mere omfattende Forfatningsforandring saa hurtigt som muligt skal gennemføres, vil jeg gerne høre, hvorledes den høje Regering stiller sig til Tanken om at lade en saadan Forfatningsforandring, som Partiet altsaa selv ønsker, forberede gennem en parlamentarisk Kommission, eventuelt med særlig sagkyndig Bistand.

Det Forslag, som i Dag antagelig bliver vedtaget her i Tinget, vil jo noget adskille sig fra Regeringens Forslag, og jeg for mit Vedkommende tillægger de For-

ændringer, der i Udvalget ere accepterede af Flertallet, ikke ringe Betydning. Det ærede Medlem, der talte som Ordfører for Regeringspartiet, sagde, at det var praktisk set uden Betydning, hvorvidt man gav Kvinder selvskreven Valgret og højstbeskattet Valgret. Jeg antager, at det har megen praktisk Betydning, men derom skulle vi ikke skændes, thi jeg er i og for sig mere tilfreds med, at det ærede Medlem saa stærkt understregede Sagens principielle Betydning. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det væsentligt er, fordi det praktisk set kunde betyde noget, at man havde, som det hedder i en i Dag meget omtalt Artikel, „veget for vor Kritik“ paa dette Spørgsmaal. Jeg tror, det er af praktiske Grunde, men jeg har intet som helst imod at faa fastslaaet, at det fuldt saa meget er af principielle Grunde, at Regeringspartiet er gaaet hertil. Thi hvad vil det sige? Det vil sige, at det Forslag, der nu sendes op til Landstinget, udelukkende indeholder en Udvidelse af den almindelige Valgret til Folketinget og til Landstinget, og saaledes, at den privilegerede Valgret bliver staaende tilbage ligesom sat udenfor Udviklingen, bliver staaende tilbage som en Rest og derigennem understreges det, at det er Flertallets Ønske at komme til en Forandring. Naar Flertallet saa overordentlig stærkt har betonet det principielle i sit Standpunkt, accepterer jeg det med Glæde og understreger det selv yderligere.

Overhovedet var jo det ærede Medlems Ordførertale stærkere i sin Farve end adskillige af de politiske Udtalelser, vi længe have hørt fra Regeringspartiet angaaende denne Sag. Jeg vilde have været glad, hvis det var fra Regeringsbordet, at saa udprægede Udtalelser lød. Men naar det ærede Medlem siger, at der bør ikke være nogen Tvivl om Regeringspartiets Stilling til den privilegerede Valgret, og senere gentog det i denne Form: „Der burde ikke være Tvivl om Regeringens Stilling til den privilegerede Valgret“, saa maa vi have Lov til for vort Vedkommende at pege paa, at denne Tvivl i høj Grad er opstaaet paa Grund af Regeringspartiets egen Holdning. Ikke mindst de Landstingsvalg, som fandt Sted i dette Efteraar, vare af den Art, at de i høj Grad vare egnede til at fremkalde Tvivl om det samlede Regeringspartis Stilling til den privilegerede Valgret.

Den ærede Ordfører for Regeringspartiet endte med nogle Bemærkninger, som jeg vil sætte Pris paa, om han vilde